

3. Фундаментальні дослідження, як основа інноваційної діяльності, часто мають некомерційний характер і вимагають залучення значних ресурсів, що може бути не під силу окремим господарським одиницям [17];

4. Знання не завжди можуть набувати форму економічного ресурсу і вільно переливатися проміж суб'єктами інноваційної діяльності;

5. Багато інновацій можуть стати економічно ефективними тільки при певному масштабі виробництва та наявності розвинутого ринку, що вимагає участі фактично усіх учасників галузі чи ринку;

6. Певні види інновацій та знань мають велике суспільне значення, не можуть бути комерційними, а, з іншого боку, деякі науково-технічні досягнення мають національне значення для державної безпеки і не можуть бути оприлюднені;

7. Важливу роль у процесі інноваційної діяльності відіграє інститут захисту прав інтелектуальної власності, який повинен бути підкріплений системою законодавства та захищений судовою системою країни.

Вдосконалення податкового законодавства у Податковому кодексі і відповідних законах сприятиме інтегруванню України до світової спільноти, шляхом адаптації податкового законодавства України до законодавства ЄС, стимулюватиме віддачу від інноваційної діяльності, знизить податкове навантаження на економіку.

Отже, сьогодні для України залишаються актуальними питання використання державою непрямих методів стимулювання інноваційної активності суб'єктів господарювання різних секторів економіки.

Список літератури:

1. Воронжак П.В. Податковий важіль інноваційного розвитку промислових підприємств : мат. міжн. українсько-японської конф. з питань наук.-промисл. співроб-тва (Україна, ОНПУ, 24-25.11.2013р.) / П.В. Воронжак. – Одеса: ОНПУ, 2013. – Т.2. – С.122-123.
2. Гаман М. В. Державне регулювання інноваційного розвитку України / М. В. Гаман. – К. : Вид-во НАДУ, 2005. – 388 с.
3. Кабінет міністрів України : [Електронний ресурс] // Єдиний веб-портал органів виконавчої влади. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>.

Гаценко С.В.

ІНФРАСТРУКТУРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Розвиток малого підприємництва охоплює різні сфери діяльності та рівні управління, тому його успішність залежить від ефективності функціонування його інфраструктурного забезпечення. Останнє включає множину елементів – правову базу, державну інституційну підтримку, бізнес-комунікації з великими підприємствами, фінансовими установами.

До елементів інфраструктурного забезпечення процесу бізнес-інкубування також можна віднести освітнє середовище, яке задовольняє потреби малих підприємств у різноманітних освітніх, наукових та консультаційних послугах.

Одним з інфраструктурних механізмів підтримки підприємництва є інкубація бізнесу. Бізнес-інкубатори допомагають створенню малих і середніх підприємств, як правило, інноваційного типу [1-2]. Ідея бізнес-інкубації виявилася доцільною і набула широкого поширення і визнання, оскільки світовий досвід показує, що бізнес-інкубація є одним з найефективніших способів підтримки малого і середнього підприємництва.

За кризової ситуації в Україні розвиток малого бізнесу повинен стати вирішальним чинником для вдосконалення економічних механізмів, оскільки тільки енергійний розвиток малого підприємництва забезпечить соціальну реструктуризацію економіки. Аналіз стану малого підприємництва в Україні за даними регіонів [3, 4] показав, що основними причинами гальмування розвитку малого підприємництва в Україні та її регіонах є:

- відсутність дійового цілісного механізму реалізації державної політики щодо підтримки малого підприємництва;
- непомірне оподаткування, що сприяє руху підприємництва в тіньову економіку;
- відсутність належного нормативно-правового забезпечення розвитку малого бізнесу та підприємництва в цілому;
- обмеженість або повна відсутність матеріальних фінансових ресурсів: багато малих підприємств розпочали діяльність при відсутності достатнього стартового капіталу, власних виробничих площ та устаткування;
- недосконалість та трудомісткість системи обліку та статистичної звітності;
- обмеженість інформаційного та консультативного забезпечення,
- недосконалість системи навчання та перепідготовки персоналу для підприємницької діяльності.

До перелічених причин правового, економічного та організаційного характеру можна додати ще такі, що пов'язані із історичним розвитком територій України. Зокрема, це нерівномірність розташування ресурсів та інфраструктури, її тяжіння до крупних міст. Внаслідок цього велика частина підприємств концентрується в обласних центрах: в м.Одеса зареєстровані 56% від усіх підприємств, зареєстрованих у регіоні. Відповідно, розвиток інноваційної діяльності в різних регіонах України є вкрай нерівномірним, що в значній мірі пов'язано з рівнем розвитку інноваційної інфраструктури. Найвищий інноваційний потенціал мають м.Київ та Київська область. Аналіз інноваційної інфраструктури свідчить про її нерозвиненість, функціональну неповноту, неспроможність охопити усі ланки інноваційного процесу. В регіонах України практично відсутні венчурні фонди, а створення центрів трансферу технологій знаходиться лише на початковій стадії. Можна стверджувати, що сформовано лише окремі елементи інноваційної інфраструктури.

За інформацією з регіонів, станом на 01.01.2014р. в регіонах України діяли 480 бізнес-центрів, 79 бізнес-інкубаторів, 50 технопарків, 538 лізингових центрів, 4 148 небанківських фінансово-кредитних установ, 226 фондів підтримки підприємництва (з яких 23 створені за участю Українського фонду підтримки підприємництва), 3 034 інвестиційних та інноваційних фондів і компаній, 4238 інформаційно-консультативні установ.

Формування інфраструктури підтримки малого та середнього підприємництва протягом 2013р. здійснювалося шляхом розвитку її окремих елементів. Так, у порівнянні з 2012р. збільшилась загальна кількість технопарків (на 8,7%), інформаційно-консультативних установ (на 8,6%), небанківських фінансово-кредитних установ (на 4,7%), бізнес-інкубаторів (на 4,0%), координаційних рад з питань підприємництва (на 1,6%).

Станом на 01.01.2014р. в Україні налічувалось 2 149 громадських об'єднань суб'єктів підприємництва. Функціонування таких елементів інфраструктурного забезпечення розвитку підприємництва сприяє забезпеченню захисту прав та інтересів суб'єктів малого і середнього підприємництва, спрямуванню підприємницької ініціативи на вирішення першочергових проблем регіонів, а також налагодженню ефективної взаємодії органів виконавчої влади з інститутами громадського суспільства

Відтак, створення необхідних для підприємців нових об'єктів інфраструктури підтримки підприємництва відбувалося останнім часом з орієнтацією на локальні

(місцеві) потреби суб'єктів підприємництва, діяльність яких спрямована на надання послуг щодо вдосконалення підготовки та підвищення кваліфікації кадрів для малого підприємництва, надання інформаційно-консультативної підтримки суб'єктам підприємництва тощо.

Робота щодо створення нових об'єктів інфраструктури підтримки підприємництва в регіонах України проводилась з орієнтацією на місцеві потреби суб'єктів підприємництва

Реалізація потенціалу, головних конкурентних переваг, справжньої ролі малого і середнього підприємництва, як однієї з важливих складових у загальному економічному спектрі, здатна посилити стійкість до глобальних викликів і сприяти виведенню України на шлях подальшого впевненого зростання.

Список літератури:

1. Войнаренко М.П. Форми й принципи взаємодії державних, підприємницьких та інституційних структур / М.П. Войнаренко // Перший етап модернізації економіки України: досвід та проблеми / О.М. Алімов, О.М. Амоша та ін.; за заг. ред. В.І. Ляшенка ; ІЕП НАН України, КПУ. Запоріжжя: КПУ, 2014. – 798 с.
2. Філіппов В.Ю. Змістовність процесу бізнес-інкубування та його роль для підприємництва як соціально-економічного явища : мат. міжнар. українсько-японської конф. з питань наук.-промис. співроб-тва (Україна, ОНПУ, 24-25.11.2013р.) / В.Ю. Філіппов. – Одеса: ОНПУ, 2013. – Т.2. – С. 62-63.
3. Державний комітет статистики України : [електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
4. Аналітичний звіт про стан і перспективи розвитку малого та середнього підприємництва в Україні : [електронний ресурс] // Офіційний сайт державної служби України з питань регуляторної політики та розвитку підприємства. – Київ, 2014. – 40 с. – Режим доступу: <http://www.dkrp.gov.ua/info/3226>. – Доступно на 20.03.2014. – Назва з екрана.

Дашковский О.С.

ЧИННИКИ ВАРТОСТІ ПІДПРИЄМСТВА, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА ЙОГО ЕКОНОМІЧНУ БЕЗПЕКУ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Стан економічної безпеки підприємства та її рівень визначаються під впливом багатьох чинників, серед яких значна чисельність вчених визначає чинник вартості підприємства. Вагомий внесок у дослідження цієї проблеми зробили С. Валдайцев, А. Грязнова, О. Мних, О. Мендрул, Г.Островська. До чинників формування вартості К.Уолш відносить: темпи зростання, рентабельність реалізації, ставки оподаткування прибутку, інвестиції в нові не обігові активи, інвестиції в обігові активи, ставки оподаткування. За Ф.Хачатуряном ринкову вартість підприємства формує зростання обігу та здійснених підприємством інвестицій. О. Мендрул чинники формування вартості підприємства поділив за такими ознаками: за характером впливу на вартість, способом створення вартості, можливістю впливу з боку менеджерів, спрямованістю та тривалістю дії місця прояву чинників, характером інновацій, що формують вартість, та оціненістю ринком. На думку П.Круш, С.Поліщук, чинники ринкової вартості поділяються на дві умовні групи: зовнішні, що виникають незалежно від волевиявлення менеджменту підприємства, та внутрішні, пов'язані з діями менеджменту, галузевою специфікою. Ці дослідники підкреслюють, що при оцінці вартості підприємства, як цілісно-майнового комплексу, його отримана вартість коригується на вартість нематеріальних (торгові марки, знаки, гудвіл) та нефункціонуючих активів.